

VITÉZ FERENC

A labirintusok emléke

*Ha eltévedtél, legokosabb,
ha nem váltogatod
az irányokat.
Végül eljutsz valahova,
amit elnevezhetsz
az otthonodnak.*

*Van közepe, ahová leülsz.
Van széle is – pogány zsoltárok
hangja szól odaátról.
És van tornya, ahonnan rálátsz
a többi labirintusra.*

*Olyan egyszerűek itt a dolgok.
Lepkeszárny zizzen
fényes homlokodnak.
S nem tudod megmagyarázni,
miért vagy boldog.*

Tanulmány a Múzsához

*Én a hegy vagyok,
te a város. Völgyemben alszol,
álmodban lakom.*

*Aranylik arcod,
és csöndes folyóvá ringatod
sebes patakod.*

*Zúgó füttyöm szél:
szerelmesen virágba borít,
úgy teszel, mintha.*

*A holdra nevetsz,
alászedülnek a csillagok –
öled a hinta.*

*Száz éve nézlek.
Nem érinthetem fénylő hajad,
se büszke bőröd.*

*Még soha nem néztél
vissza rám – örök reményben
fáznak az őszök.*